

Sygn. akt: II AKa 115/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2012 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Robert Kirejew (spr.)
Sędziowie	SSA Wiesław Kosowski SSA Aleksander Sikora
Protokolant	Oktawian Mikołajczyk

przy udziale **Prokuratora Prok. Apel. Tomasza Janeczka**

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2012 roku sprawy

1. **O. W.s. K.i D.**

ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku
o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne;

2. **A. B.s. A.i L.**

ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku
o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne;

3. **M. L. s. Z. i O.**

ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.
z art. 11 § 2 k.k. przy zast.
art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i inne;

4. **W. B.s. W.i I.**

ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku
o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

5. **Z. D.s. R.i A.**

ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku
o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 12 grudnia 2011 roku, sygn. akt. II K 143/10

1. zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonych O. W., A. B., M. L., W. B.
i Z. D. w ten sposób że:

- w punkcie 10 – uznaje oskarżonego O. W. za winnego tego, że w okresie od października 2006 r. do stycznia 2007 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z R. M. i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 1.100 gramów marihuany w ten sposób, że nabyte od innej osoby narkotyki zbył w kilku transakcjach R. M. i współdziałającej z nim osobie, celem dalszej odsprzedaży, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r. oraz art. 33 ust. 1 i 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;
- na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umarza postępowanie karne przeciwko Oskarżonemu O. W. o czyn opisany w punkcie VIII wyroku;
- w punkcie 14 przyjmuje, że A. B. pomógł M. G. w udzielaniu substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, zamiast środka odurzającego w postaci marihuany;
- w punktach 12, 14 i 19 – w opisie warunków powrotu A. B. do przestępstwa precyzuje datę wydania wymienionego tam wyroku Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie na 26.11.1993 r. (w miejsce nieprawidłowej – 26.11.1996 r.) i jego sygnaturę na II K 127/92 (w miejsce nieprawidłowej – II K 127/96), a także precyzuje okres odbywania kary łącznej: w punkcie 12 – na okres od 10.11.2000 r. do 14.06.2005 r. i w punkcie 14 – na okres od 10.11.2000 r. do 30.06.2006 r.;
- w punkcie 16 - z opisu czynu i podstawy skazania eliminuje popełnienie przez A. B. przypisanego mu przestępstwa w warunkach powrotu do przestępstwa – w zw. z art. 64 § 1 k.k., a nadto z podstawy skazania eliminuje przepis ust. 1 artykułu 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzoną A. B. w tym punkcie karę pozbawienia wolności łągodzi do 2 (dwóch) lat;
- w punkcie 23 – z podstawy skazania eliminuje przepis ust. 1 artykułu 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;
- w punkcie 25 – w opisie czynu sformułowanie „nakłaniał” zmienia na: „usiłował nakłonić”, za podstawę skazania przyjmuje art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a za podstawę wymiaru kary – art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 19 § 1 k.k. i art. 14 § 1 k.k.;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych O. W., A. B., M. L., W. B. i Z. D. utrzymuje w mocy;
3. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Częstochowie) na rzecz adwokatów: B. Ć., M. W., M. Ł. i M. P. – Kancelarie Adwokackie w C. kwoty po 1180,80 zł (tysiąc sto osiemdziesiąt złotych 80/100), w tym 23% podatku VAT, tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonym O. W., A. B., W. B. (1) i Z. D. w postępowaniu odwoławczym;
4. zwalnia oskarżonych O. W., A. B., M. L., W. B. i Z. D. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 115/12

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 12 grudnia 2011 r., sygn. akt II K 143/10, rozstrzygnął o odpowiedzialności karnej K. W., O. W., A. B., M. L., Ł. K., W. B. i Z. D..

Oskarżonego O. W., w ramach czynów z punktów VII i VIII aktu oskarżenia, uznał za winnego jednego czynu ciągłego polegającego na tym, że w okresie od października 2006 r. do stycznia 2007 r. oraz od maja 2007 r. do czerwca 2007 r. w C. i K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i psychotropowych w postaci amfetaminy i marihuany w ten sposób, że:

5. w okresie od października 2006 r. do stycznia 2007 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z R. M. i innymi ustalonymi osobami, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 1100 gramów marihuany w ten sposób, że wspólnie z inną ustaloną osobą nabyte wcześniej od innej osoby narkotyki zbył w kilku transakcjach R. M. i współdziałającej z nim ustalonej osobie celem dalszej odsprzedaży,

6. w okresie od miesiąca maja 2007 r. do początku czerwca 2007 r. w C. i K., działając wspólnie i w porozumieniu z R. (...), wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci 150 gram marihuany oraz 300 gram amfetaminy w ten sposób, że nabyte wcześniej od nieustalonej osoby narkotyki sprzedał R. M. celem ich dalszej odsprzedaży, przy czym polecił przekazanie pieniędzy za marihuanę za pośrednictwem K. W.

przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu części kary za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie w sprawie III K 830/05 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i in. na karę 2 lat pozbawienia wolności, objętą karą łączną w wymiarze 2 lata i 3 miesiące pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od dnia 14.07.2005 r. do dnia 5.10.2006 r., czym wyczerpał znamiona ustawowe występkę określonego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) w brzmieniu sprzed dnia 9.12.2011 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) w brzmieniu sprzed dnia 9.12.2011 r. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50,- złotych.

Ponadto na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) orzekł od oskarżonego O. W. na rzecz Stowarzyszenia (...) w C. nawiązkę w kwocie 1500 zł w związku z przypisanym mu przestępstwem.

Tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy w Częstochowie uznał oskarżonego A. B. za winnego tego, że w okresie od 15 czerwca 2005 r. do końca lata 2005 r. w C. oraz S., w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy udzielił M. G. środka odurzającego w postaci 5 gram

marihuany w ten sposób, że po uzyskaniu jej od K. W. w trakcie przepustki z (...) w S. wniósł ten narkotyk do zakładu karnego, a następnie odsprzedał M. G. za karty telefoniczne o wartości 120 zł, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie z dnia 26.11.1996 r., w sprawie sygn. II K 127/96 za czyn z art. 210 § 1 d.k.k. w zw. z art. 60 § 2 d.k.k. na karę 7 lat pozbawienia wolności, którą to karę odbywał, w ramach orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie z dnia 27.09.1996 r. w sprawie sygn. II K 111/96 kary łącznej 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 10.11.2000 r. do 27.02.2007 r., kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony, czym wyczerpał znamiona występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i 30 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych. Ponadto na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) orzekł od oskarżonego A. B. na rzecz Stowarzyszenia (...) w C. nawiązkę w kwocie 300 zł w związku z przypisanym mu przestępstwem z art. 59 ust. 1 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Częstochowie uznał A. B. za winnego także tego, że w drugiej połowie 2006 r. w (...) w S., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, pomógł M. G. w udzielaniu wbrew przepisom ustawy znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany w ten sposób, że dwukrotnie przekazał mu kwoty po 700,- zł z przeznaczeniem na zakup po 100 gram amfetaminy każdorazowo, uzyskując oprócz zwrotu pieniędzy korzyść majątkową w postaci kart telefonicznych o łącznej wartości 600,- zł, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie z dnia 26.11.1996 r., w sprawie sygn. II K 127/96 za czyn z art. 210 § 1 d.k.k. w zw. z art. 60 § 2 d.k.k. na karę 7 lat pozbawienia wolności, którą to karę odbywał, w ramach orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie z dnia 27.09.1996 r. w sprawie sygn. II K 111/96 kary łącznej 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 10.11.2000 r. do 27.02.2007 r., kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony, czym wyczerpał znamiona występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i 30 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych. Ponadto w związku z tym przypisanym A. B. przestępstwem na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) orzekł od niego na rzecz Stowarzyszenia (...) w C. nawiązkę w kwocie 1500 zł.

A. B. uznany został również za winnego tego, że w okresie od marca 2007 r. do końca kwietnia 2007 r. w C., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w szczególności z O. W., K. W., M. G. i M. L., wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i psychotropowych w postaci 2 kilogramów amfetaminy (2000 gram) i 6.000 tabletek ecstazy w ten sposób, że przekazał M. G. pieniądze w kwocie około 30.000,- zł na zakup narkotyków, po czym niezwłocznie po przywiezieniu narkotyków do C. odebrał od niego 1 kilogram amfetaminy i 2000 sztuk tabletek ecstazy, a w późniejszym czasie także odbierał pieniądze w kwocie co najmniej 6.500,- zł pochodzące ze sprzedaży narkotyków, a następnie z pozostałych M. G. tabletek odebrał jeszcze 2000 sztuk, a po aresztowaniu M. G. odebrał od M. L. około 1000 sztuk tabletek ecstazy i 300 gram amfetaminy, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w opisanych wyżej warunkach powrotu do przestępstwa, czym oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona występku określonego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) w brzmieniu sprzed dnia 9.12.2011 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) w brzmieniu sprzed dnia 9.12.2011 r. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50,- złotych. W związku z tym przestępstwem na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) orzekł od A. B. na rzecz Stowarzyszenia (...) w C. nawiązkę w kwocie 1500 zł.

Nadto Sąd Okręgowy w Częstochowie uznał A. B. za winnego tego, że w kwietniu 2007 r. w G. utrudniał postępowanie karne o sygn. V Ds. 1/07/Sp Prokuratora Okręgowego w Częstochowie przeciwko M. G. i innym osobom w ten sposób, iż po uzyskaniu wiadomości o zatrzymaniu i tymczasowym aresztowaniu M. G. oraz o ujawnieniu podczas jego zatrzymania narkotyków, spotkał się z D. B., o którym wiedział, że dostarczał narkotyki M. G. i przekazał mu tę informację, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 239 § 1 k.k. i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

A. B. został też tym samym wyrokiem uznany za winnego tego, że w dniu 27.07.2009 r. w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas zawierania umowy kredytu nr (...) na zakup towarów, złożył nieprawdziwe oświadczenie odnośnie faktu swojego zatrudnienia w firmie (...) w C. na stanowisku magazyniera i uzyskiwanych tam dochodach w kwocie 2366 zł netto, wprowadzając w błąd co do tych faktów pracowników (...) Bank S.A., w wyniku czego doprowadził wskazany bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej, niż 3248,99 zł, odpowiadającej kwocie udzielonego kredytu, przy czym czynu tego dopuścił się w opisanych wyżej warunkach powrotu do przestępstwa, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku określonego w art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50,- złotych. Z kolei na mocy art. 46 § 1 k.k. zasądzono od oskarżonego A. B. na rzecz pokrzywdzonego (...) Bank S.A. obowiązek naprawienia szkody w kwocie 3.248,99 zł.

Ponadto na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec A. B. środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z pierwszych dwóch przypisanych mu przestępstw – w kwocie 720 złotych, natomiast na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w miejsce kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego A. B. wymierzono mu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50,- złotych.

Sąd Okręgowy w Częstochowie w opisywanym wyroku w ramach czynów z punktów XIV, XVI, XVII, XVIII, XIX i XX aktu oskarżenia uznał oskarżonego M. L. za winnego tego, że w okresie od października 2006 r. do dnia 10 kwietnia 2007 r. w C. i G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielał innym osobom, a także uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i psychotropowych w postaci amfetaminy, marihuany i tabletek ekstazy w ten sposób, że:

- w okresie od listopada 2006 r. do 10 kwietnia 2007 r. w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. G. i innymi osobami, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci nie mniej, niż 5 kilogramów marihuany (5.000 gram), w ten sposób, że po przyjmowaniu kolejnych partii narkotyku, spakowanych w tzw. kokony, wielkości 100 – 200 gram, od W. S. przez M. G., nabywał je od M. G. i przekazywał z zamiarem odsprzedaży innym osobom oraz osobiście udzielał ich innym osobom, a także w nie mniej niż kilku przypadkach, wspólnie z M. G. rozważał porcje uzyskanego narkotyku,
- w okresie pomiędzy końcem października 2006 r., a początkiem grudnia 2006 r. w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. G. i innymi osobami, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 130 gramów amfetaminy i 450 sztuk tabletek ekstazy, w ten sposób, że odebrał wskazaną ilość narkotyków od M. G., a następnie przekazał innym osobom z zamiarem ich dalszej odsprzedaży oraz osobiście udzielał ich innym osobom,
- w okresie pomiędzy końcem października 2006 r., a styczniem 2007 r. w C. i G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. G., Ł. K. i innymi osobami, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 500 gramów amfetaminy i 2000 sztuk tabletek ekstazy, w ten sposób, że wspólnie z M. G. i Ł. K. pojechał samochodem tego ostatniego do G. w miejsce ustalonej transakcji narkotykowej i po odebraniu przez M. G. wskazanej ilości narkotyków wrócił z nim do C., gdzie na terenie warsztatu cholewkarskiego dokonał rozważenia i podziału

przywiezionych narkotyków, odbierając następnie dla siebie 300 gramów amfetaminy i 1.500 sztuk tabletek ecstasy, które przekazał innym osobom, celem ich dalszej odsprzedaży oraz osobiście udzielał ich innym osobom,

- w styczniu 2007 r. w C.i G.działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. G.i innymi osobami, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 4000 sztuk tabletek ecstasy, w ten sposób, że uzyskał informację o osobach zainteresowanych nabyciem takiej ilości narkotyków, przekazał ją M. G., zawiózł go używanym przez siebie samochodem do G.w miejsce ustalonej transakcji narkotykowej, a następnie po odebraniu przez niego wskazanej ilości narkotyków zawiózł go w okolice stacji benzynowej, gdzie oczekiwał D. N., który całość przewożonych narkotyków odebrał z zamiarem dalszego wprowadzenia do obrotu,
- w lutym 2007 r. w C.i G.działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. G.i innymi osobami, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 500 gramów amfetaminy i 2000 sztuk tabletek ecstasy w ten sposób, że zawiózł używanym przez siebie samochodem M. G.do G., w miejsce ustalonej transakcji narkotykowej, po odebraniu przez niego wskazanej ilości narkotyków przywiózł go do C., gdzie na terenie warsztatu cholewkarskiego wspólnie z nim dokonał rozważenia i podziału przywiezionych narkotyków, odbierając następnie dla siebie 250 gramów amfetaminy i 1000 sztuk tabletek ecstasy, które przekazał innym osobom z zamiarem wprowadzenia do obrotu oraz osobiście je sprzedawał, a pozostałą część narkotyków w postaci 250 gramów amfetaminy i 1000 sztuk tabletek ecstasy wspólnie z M. G.przekazał M. U.,
- w miesiącu marcu 2007 r. w C.i G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. G.A., K. W., O. W., uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 2 kilogramów amfetaminy (2000 gram) i 6000 tabletek ecstasy, w ten sposób, że zawiózł używanym przez siebie samochodem M. G.do G., w miejsce ustalonej transakcji narkotykowej, po odebraniu przez niego wskazanej ilości narkotyków przywiózł go do C., następnie po rozdzieleniu przywiezionych narkotyków i sprzedaży części z nich zabranej przez M. G., wspólnie z nim dwukrotnie przekazał A. B.pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 6.500 zł pochodzące ze sprzedaży narkotyków, a po aresztowaniu M. G.przekazał A. B.przechowywane w warsztacie cholewkarskim około 1000 sztuk tabletek ecstasy i 300 gram amfetaminy, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

czym wyczerpał znamiona ustawowe występku określonego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) w brzmieniu sprzed dnia 9.12.2011 r. i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) w brzmieniu sprzed dnia 9.12.2011 r. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50,- złotych. W związku z tym przestępstwem na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) orzekł od M. L. na rzecz Stowarzyszenia (...) w C. nawiązkę w kwocie 3.000,- zł.

Sąd Okręgowy w Częstochowie uznał M. L.za winnego także tego, że w okresie od listopada 2006 r. do dnia 10 kwietnia 2007 r. w C., działając w zamiarze, aby M. G.podzegał inne osoby do tego, aby wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonywały przywozu do Polski z terytorium innego państwa znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy, nakłaniał go do wyszukiwania takich osób i przekonywania ich do przystąpienia do przestępczego procederu, czym oskarżony M. L.wyczerpał znamiona występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) w brzmieniu sprzed dnia 9.12.2011 r. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) w brzmieniu sprzed dnia 9.12.2011 r. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 50 złotych.

Ponadto oskarżony M. L. w ramach czynów zarzucanych mu w punktach XXI i XXII aktu oskarżenia uznany został za winnego czynu ciągłego polegającego na tym, że w okresie od października 2006 r. do kwietnia 2007 r. w C. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy:

- dwukrotnie udzielił M. G. nieodpłatnie środka odurzającego w postaci pojedynczych porcji kokainy,
- wbrew przepisom ustawy udzielił Ł. K. nieodpłatnie środka odurzającego w postaci pojedynczej porcji kokainy,
- wbrew przepisom ustawy dwukrotnie udzielił M. G. nieodpłatnie środka odurzającego w postaci pojedynczych porcji marihuany,

czym wyczerpał znamiona ustawowe występkę z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. sąd I instancji wymierzył oskarżonemu M. L. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz 350 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł. Nadto na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył temu oskarżonemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 20.10.2009 r. do dnia 12.12.2011 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie rozpatrywanym wyrokiem uznał W. B. za winnego tego, że w okresie od dnia 22 grudnia 2006 r. do marca 2007 r. w C., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielał innym osobom substancji psychotropowych w ten sposób, że w trzech transakcjach nabywał od M. G. znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż łącznie 150 gram amfetaminy, którą następnie odsprzedawał innym osobom, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15.11.2004 r., sygn. VK 136/02, za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i in. na karę 4 lat pozbawienia wolności objętą karą łączną 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 6.01.2000 r. do dnia 22.12.2006 r., czym wyczerpał znamiona ustawowe występkę z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50,- złotych. W związku z tym przestępstwem na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) Sąd Okręgowy w Częstochowie orzekł od W. B. na rzecz Stowarzyszenia (...) w C. nawiązkę w kwocie 600,- zł.

Ponadto Sąd Okręgowy w Częstochowie uznał Z. D. za winnego tego, że w okresie od 22 grudnia 2006 r. do 7 lutego 2007 r. w C., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielał innym osobom substancji psychotropowych w ten sposób, że w dwóch transakcjach nabywał od M. G. znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż łącznie 120 gram amfetaminy, którą następnie odsprzedawał innym osobom, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 12.03.1999 r., w sprawie III K 1473/98, za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. na karę 5 lat pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w ramach wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 5.09.2000 r., sygn. IIK 88/00, w okresie od 11.05.2002 r. do dnia 22.12.2006 r., czym wyczerpał znamiona ustawowe występkę z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50,- złotych. W związku z tym przestępstwem na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia

29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) Sąd Okręgowy w Częstochowie orzekł od Z. D. na rzecz Stowarzyszenia (...) w C. nawiązkę w kwocie 600,- zł.

Sąd Okręgowy w Częstochowie zasądził również stosowne wynagrodzenie od Skarbu Państwa dla obrońców oskarżonych, świadczących obronę z urzędu, a także zwolnił wszystkich oskarżonych z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa opłaty oraz poniesionych wydatków postępowania.

Tym samym wyrokiem rozstrzygnięto o winie oskarżonych: K. W. – którego sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania na etapie postępowania odwoławczego przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach, a także Ł. K., co do którego wyrok sądu I instancji stał się prawomocny ze względu na niezaskarżenie go w stosunku do tego oskarżonego przez żadną ze stron.

W apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego O. W. jego obrońca zaskarżając wyrok w całości podniósł zarzuty:

- obraży przepisów postępowania, polegającego na naruszeniu art. 17 § 1 pkt 7 polegającym na tym, że z uwagi na toczące się w stosunku do tego samego czynu postępowania sądowe przed Sądem Okręgowym w Częstochowie w sprawie II K 80/09 postępowania w stosunku do oskarżonego nie powinno być wszczynane, w związku z czym obrońca wniósł o umorzenie postępowania,
- z ostrożności procesowej - błędne ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę orzeczenia, które miało wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegający na:
 - a) uznaniu, iż w okresie od października 2006 r. do końca stycznia 2007 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z D. C.ps. (...), R. M. i inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy brał udział w procederze wprowadzania do obrotu znacznych ilości środków odurzających w postaci nie mniej niż 1100 gramów marihuany, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu części kary za umyślne przestępstwo podobne,
 - b) uznaniu, że od stycznia do początku czerwca 2007 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z R.M. i K. W. brał udział w procederze wprowadzania do obrotu znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych w postaci 150 gr marihuany a także nie mniej niż 300 gram amfetaminy, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu części kary za umyślne przestępstwo podobne.

Podnosząc ten zarzut obrońca O. W. wniósł o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca A. B. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego zarzucając:

1. obrażę prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie art. 239 § 1 k.k., podczas gdy ustalony przez sąd stan faktyczny nie wskazuje na nastąpienie skutku zachowania A. B. opisanego w pkt. 18 części dyspozytywnej wyroku pozostającego z tym zachowaniem w związku przyczynowym;
2. mające wpływ na treść skarżonego wyroku naruszenie prawa procesowego w postaci art. 7 k.p.k. polegające na nieprawidłowej ocenie wyjaśnień i zeznań M. G. poprzez przyznanie im przymiotu wiarygodnych, oraz wyjaśnień A. B. poprzez uznanie ich za niewiarygodne oraz zeznań B. J. poprzez uznanie ich za niewiarygodne, a w konsekwencji błędne ustalenie stanu faktycznego w zakresie zarzucanych oskarżonemu czynów i przypisanie mu ich sprawstwa, podczas gdy analiza prawidłowo ocenionego materiału dowodowego prowadzić powinna do wniosku, że oskarżony A. B. nie dopuścił się czynów opisanych w pkt. 12, 14 i 16 części dyspozytywnej wyroku;
3. mające wpływ na treść skarżonego wyroku naruszenie prawa procesowego w postaci art. 7 k.p.k. polegające na nieprawidłowej ocenie zeznań W. K., a w konsekwencji dokonanie na ich podstawie błędnych ustaleń faktycznych poprzez przyjęcie, że A. B. wniósł na teren zakładu karnego narkotyki, które to zachowanie było przedmiotem czynu przypisanego mu w pkt. 12 części dyspozytywnej skarżonego wyroku;

4. mające wpływ na treść skarżonego wyroku naruszenie prawa procesowego w postaci art. 7 k.p.k. polegające na nieprawidłowej ocenie wyjaśnień i zeznań D. B. oraz A. B. w zakresie czynu opisanego w pkt. 18 części dyspozytywnej wyroku i przypisanie jego sprawstwa oskarżonemu, podczas gdy analiza prawidłowo ocenionego materiału dowodowego w tym zakresie prowadzić powinna do wniosku o niepełnieniu przez oskarżonego tego czynu.

Na podstawie tych zarzutów obrońca wniósł o uniewinnienie A. B. od stawianych mu zarzutów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym A. B. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Obrońca M. L. w apelacji wniesionej na korzyść tego oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisu art. 192 § 2 k.p.k. poprzez jego nieuzasadnione zastosowanie i oddalenie na podstawie tegoż przepisu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa, podczas gdy podstawą tego wniosku był przepis art. 169 § 2 k.p.k.,

II. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisu art. 169 § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § k.p.k. poprzez ich niezastosowanie i zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego psychologa na okoliczność ustalenia kryteriów wiarygodności zeznań świadka M. G.,

III. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisu art. 391 § 1 k.p.k. poprzez jego nieuzasadnione zastosowanie i odczytanie zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego przez świadka M. G. – wobec stwierdzenia świadka, iż podtrzymuje zeznania dotychczas złożone,

a w konsekwencji;

IV. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie za wiarygodne zeznań świadka M. G. przy jednoczesnej odmowie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych, w tym zwłaszcza M. L. oraz Ł. K. oraz zeznaniom świadka D. N. – w zakresie, w jakim nie są one zbieżne z zeznaniami w/w M. G.

oraz

V. mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na przyjęciu, że:

1. oskarżony M. L. wiedział, jaki był cel wyjazdów do G., oraz że oskarżony M. L. wspólnie i w porozumieniu z M. G. nabył, a następnie sprzedał wymienione w punkcie 23 wyroku środki odurzające i substancje psychotropowe,
2. oskarżony M. L. nakłaniał M. G. do wyszukiwania osób skłonnych do wyjazdu poza granice kraju w celu przemytu kokainy,
3. oskarżony M. L. udzielił M. G. i Ł. K. kokainy i marihuany
 - podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie takich ustaleń.

Podnosząc te zarzuty obrońca M. L. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie.

Opisany wyrok zaskarżył w całości na korzyść oskarżonego W. B. jego obrońca zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

- art. 4 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez kierunkowe nastawienie do sprawy, co doprowadziło do oceny materiału dowodowego w sposób podporządkowujący tę ocenę z góry przyjętym założeniom,
- art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na rozstrzygnięciu na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości,
- art. 7 k.p.k. poprzez nieuzasadnioną i poczynioną bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego odmowę wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego,

II. stanowiący konsekwencję powyższych uchybień błęd w ustaleniach faktycznych, polegający na bezzasadnym uznaniu, iż oskarżony W. B. swoim działaniem w okresie od dnia 22 grudnia 2006 r. do marca 2007 r. w C. wyczerpał znamiona ustawowe występkę określonego w art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, pomimo braku dowodów potwierdzających wersję zdarzenia opisaną przez świadka M. G. wbrew wyjaśnieniom współoskarżonego Z. D..

Powołując się na sformułowane zarzuty obrońca W. B. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie W. B. od stawianego mu zarzutu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie.

Obrońca oskarżonego Z. D. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 12 grudnia 2011 r., sygn. akt II K 143/10, w części dotyczącej tego oskarżonego zarzucając:

1. mający wpływ na treść skazującego orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego Z. D., wynikający z nieprawidłowej oceny materiału dowodowego w postaci wyjaśnień M. G. oraz Z. D. polegającej na uznaniu za wiarygodne tych pierwszych, a za niewiarygodne wyjaśnień Z. D., podczas gdy prawidłowo oceniany materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że Z. D. swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu przestępstwa,
2. obrazę prawa materialnego, tj. art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 64 § 1 k.k. poprzez ich nieuprawnione zastosowanie oraz art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niezastosowanie

i na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o uniewinnienie Z. D..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Spośród wniesionych apelacji na częściowe uwzględnienie zasługiwała jedynie apelacja obrońcy oskarżonego O. W. i dlatego doszło do zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść tego oskarżonego. Ponadto z uwagi na liczne mankamenty, jednak nie skutkujące potrzebą uchylenia wyroku, konieczne okazało się także dokonanie dalszych korekt kwestionowanego orzeczenia, nie ukierunkowanych na niekorzyść oskarżonych. Zdecydowana większość rozstrzygnięć zawartych w wyroku sądu I instancji okazała się jednak trafna, oparta na prawidłowych ustaleniach faktycznych wynikających z prawidłowo ocenionych dowodów i nie obarczona uchybieniami z zakresu prawa karnego materialnego lub procesowego, a zastosowane kary i środki karne nie cechowały się niewspółmiernością, wobec czego w pozostałym zakresie, nie objętym zmianami, zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych O. W., A. B., M. L., W. B. i Z. D. utrzymano w mocy.

Pisemny środek odwoławczy wniesiony na korzyść oskarżonego O. W., jak również stanowisko samego oskarżonego wyrażane w toku rozpraw przed sądem odwoławczym oraz prezentowane w jego pismach procesowych, w częściach, w jakich zmierzały do wykazania, iż sąd I instancji błędnie ustalił, że O. W. brał udział w obrocie narkotykami w sposób opisany w sentencji zaskarżonego wyroku, nie były trafne. Apelacja obrońcy w tym zakresie wręcz rozmięła się z realiami niniejszej sprawy, gdyż niekorzystne dla oskarżonego O. W. ustalenia faktyczne w tej sprawie poczynione zostały nie na podstawie zeznań świadka M. G., kwestionowanych przez obrońcę, a w głównej mierze w oparciu

o zeznania świadka R. M., które sąd I instancji uznał za wiarygodne. Pozytywna ocena prawdziwości zeznań R. M. zaprezentowana przez Sąd Okręgowy zasługiwała na akceptację. Sąd meriti uznał wypowiedzi R. M. za spójne, konsekwentne i logiczne, a ponadto wskazał, że zeznania tego świadka dotyczące uwikłania O. W. w proceder handlu narkotykami znajdowały wsparcie w innych dowodach, tj. zeznaniach świadka koronnego P. Z., zeznaniach świadków M. G., D. N., M. N., treści grypsu autorstwa oskarżonego, zabezpieczonego w domu A. W. oraz informacjach dotyczących zatrzymania D. C. i wyjazdu za granicę M. T. (1). Analiza rzetelności zeznań R. M. przeprowadzona przez Sąd Okręgowy nie naruszała reguł zawartych w przepisie art. 7 k.p.k. i przez to mieściła się w granicach dopuszczalnej sędziowskiej swobody przy ocenie dowodów. Konstatacji tej nie zmienia treść zeznań świadka K. M. przesłuchanego w toku postępowania odwoławczego, który zaprzeczył swemu udziałowi w przewożeniu narkotyków lub pieniędzy pomiędzy swoim bratem a O. W., gdyż zeznając, że nie pamięta takich okoliczności, świadek K. M. mógł kierować się chęcią nie obciążania nikogo swymi zeznaniami.

Nie można było natomiast odmówić częściowej słuszności pierwszemu z zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego O. W.. Jego treść była zgodna z wypowiedziami procesowymi tegoż oskarżonego w toku całego postępowania wskazującymi na okoliczność, że w odniesieniu do tych samych czynów, których dotyczy niniejsze postępowanie, toczy się już przeciwko niemu wcześniej wszczęte postępowanie karne, prowadzone obecnie przed Sądem Okręgowym w Częstochowie pod sygnaturą akt II K 80/09. W wymienionej, odrębnej sprawie, w której postępowanie w istocie zostało wszczęte wcześniej i prowadzone było początkowo przez Prokuraturę Apelacyjną w Katowicach pod sygnaturą akt V Ds 50/09/Sp, O. W. postawiono zarzut udziału w obrocie narkotykami poprzez zakup w C. od M. T. (2) za pośrednictwem P. Z. 2 kg marihuany w lutym 1997 r. i 500 g amfetaminy w kwietniu 1997 r.

Oczywistym jest, że za to samo przestępstwo należy uznać udział w obrocie polegający na zakupie, jak i na sprzedaży tej samej partii narkotyku. W sprawie rozpatrywanej przez Sąd Apelacyjny przypisano O. W. sprzedaż narkotyków R. M. w dwóch etapach. Pierwszy z nich miał nastąpić w okresie od października 2006 r. do stycznia 2007 r. i siłą rzeczy te transakcje nie mogły dotyczyć środka odurzającego objętego postępowaniem toczącym się obecnie przed Sądem Okręgowym w Częstochowie, gdyż tamtą partię narkotyków O. W. nabyć miał później. Drugi natomiast etap odnosił się do przeprowadzanych w K. w okresie od maja do czerwca 2007 r. transakcji sprzedaży 150 g marihuany i 300 g amfetaminy. Sąd I instancji przyjął, że były to narkotyki nabyte przez O. W. z innego źródła, aniżeli transakcja kupna od M. T. (2) rozpatrywana w sprawie II K 80/09. Należy jednak uznać, że dla takiego ustalenia nie było wystarczających podstaw dowodowych. Sąd meriti oparł się co do tej kwestii jedynie na zeznaniach R. M., w których wskazywał, że sam O. W. mówił mu, iż narkotyki sprzedawane w maju i czerwcu 2007 r. pochodzą ze źródła dostaw w K.. Przy uwzględnieniu, że O. W. w swych wyjaśnieniach neguje w ogóle swój udział w obrocie narkotykami, nie sposób wykluczyć, że w istocie ta partia narkotyków pochodziła z kupna od M. T. (2), a jedynie oskarżony nie chciał wyjawić tego źródła swojemu nabywcy - także pochodzącemu z C.R. M.. Sąd odwoławczy stwierdził, że co do tej okoliczności pojawiły się wątpliwości, których w obecnym stanie sprawy nie można rozwiązać żadnymi nadającymi się do przeprowadzenia dowodami, wobec czego należało zastosować regułę określoną w art. 5 § 2 k.p.k. Rozstrzygnięto więc na korzyść oskarżonego, że czyn z punktu VIII aktu oskarżenia, stanowiący składnik czynu ciągłego przyjętego przez sąd pierwszej instancji w punkcie 10 zaskarżonego wyroku, był tożsamy z przestępstwem zarzucanym O. W. we wcześniej wszczętym postępowaniu, prowadzonym aktualnie przed Sądem Okręgowym w Częstochowie pod sygnaturą akt II K 80/09. Z tego względu Sąd Apelacyjny na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. zmieniając zaskarżone rozstrzygnięcie umorzył postępowanie karne przeciwko Oskarżonemu O. W. o czyn opisany w punkcie VIII aktu oskarżenia.

Konsekwencją takiego rozstrzygnięcia, przy stwierdzeniu prawidłowości orzeczenia sądu I instancji odnośnie do pierwszego etapu działania opisanego w punkcie 10 zaskarżonego wyroku, była konieczność zmiany tego punktu orzeczenia sądu I instancji poprzez przypisanie oskarżonemu O. W. tylko działania stanowiącego pierwszą część przyjętego bezzasadnie przez sąd I instancji czynu ciągłego. Przestępstwo opisano zgodnie z ustaleniami Sądu Okręgowego w odniesieniu do czynu z okresu od października 2006 r. do stycznia 2007 r., poczynionymi na podstawie dowodów zasadnie uznanych za wiarygodne.

Na marginesie trzeba zaznaczyć, że przyjęta w punkcie 10 zaskarżonego wyroku konstrukcja czynu ciągłego była niezrozumiała. Zakładała ona dopuszczenie się czynu ciągłego w dwóch przedziałach czasowych, rozdzielonych okresem trzech miesięcy. Jest to nie do pogodzenia z wymaganą przy czynie ciągłym jego realizacją „w wykonaniu powziętego z góry zamiaru”, istniejącego w każdym momencie trwania czynu ciągłego. Nie może on być przerwany na jakiś czas i ponownie się odradzać, gdyż wtedy w odniesieniu do drugiego okresu nie byłby już „powzięty z góry”. Przyjęta przez sąd I instancji konstrukcja czynu ciągłego, jeśli została by pozostawiona bez zmiany, wywoływałaby też skutek w postaci stanu rzeczy osądzonej za czas od początkowego do końcowego momentu całego, nawet podzielonego na krótsze odcinki, czynu ciągłego.

Sąd odwoławczy opisując na nowo przestępstwo przypisane oskarżonemu O. W., z uwagi na kierunek apelacji, nie mógł orzec na niekorzyść oskarżonego i uzupełnić opisu tej części czynu o jakieś znamię. Nie można było więc stwierdzić, że O. W. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, gdyż nie przyjął tego sąd I instancji w swym opisie czynu, mimo że w akcie oskarżenia zarzucano popełnienie przestępstwa właśnie w takim celu. Konsekwencją tego była niemożność przypisania oskarżonemu O. W. popełnienia przestępstwa w warunkach powrotu do przestępstwa, czyli w zw. z art. 64 § 1 k.k., ponieważ wcześniej nie był karany za przestępstwa podobne do tego, za które skazuje się go w tym przypadku, albowiem jedynym elementem świadczącym o podobieństwie, zgodnie z art. 115 § 3 k.k., było tu działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny uznał O. W. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r. w związku z art. 12 k.k. i za to przestępstwo polegające na udziale w obrocie środkiem odurzającym w postaci marihuany w ilości 1,1 kilograma skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych po 50,- złotych. Uznano, że takie kary odpowiadają znacznemu stopniowi społecznej szkodliwości tego czynu, wiążącym się głównie z ilością sprzedawanego R. M. narkotyku, a także uwzględniają wielokrotną uprzednią karalność oskarżonego O. W. oraz jako czynnik łagodzący fakt, że przestępstwo związane było z obrotem tzw. narkotykiem miękkim, jakim jest ziele konopi indyjskiej, czyli marihuana. Przy określaniu wysokości stawek dziennych grzywny wzięto pod uwagę młody wiek oskarżonego, jego sytuację majątkową i zdolność do zarobkowania. Bez zmian pozostawiono natomiast rozstrzygnięcie o nawiązce od O. W. na rzecz Stowarzyszenia (...) w C. uznając je za w pełni uzasadnione i trafne.

Sąd odwoławczy nie uwzględnił apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego A. B..

Nie zasługiwał na akceptację zarzut obrazu przepisu art. 239 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że zrealizowane zostały wszystkie znamiona tego występku w sytuacji, gdy nie doszło do skutku w postaci utrudnienia postępowania karnego. Wbrew twierdzeniom apelującego, ustalenia sądu I instancji objęły także zaistnienie skutku wymaganego dla przyjęcia, że dokonane, a nie tylko usiłowane było przestępstwo tzw. poplecznictwa. Sąd Okręgowy wykazał, że po umówionym przez A. B. spotkaniu z D. B., na którym przekazał mu informację o zatrzymaniu przez Policję M. G. i znalezieniu w jego mieszkaniu narkotyków, D. B. podjął działania zmierzające do uniknięcia ustalenia jego związków z zatrzymanym, tj. usunął kartę SIM z telefonu i zmienił aparat telefoniczny, za pomocą którego M. G. nawiązywał z nim wcześniej kontakty. W ten sposób ewidentnie utrudnione zostało śledztwo prowadzone w tamtym czasie przeciwko D. B. przez Prokuraturę Okręgową w Częstochowie i utracony został dowód w postaci możliwości wykazania za pomocą bilingów telefonicznych i badania telefonu komórkowego D. B. jego kontaktów z M. G.. Niczego tu nie zmienia fakt, że ostatecznie doszło do wykrycia przestępstw popełnionych przez D. B. i przedstawienia mu zarzutów udziału w obrocie znacznymi ilościami narkotyków, a to w oparciu o zeznania i wyjaśnienia M. G. oraz D. B., gdyż utrudnione, ale nie niemożliwe było dokonywanie ustaleń w tej kwestii po ostrzeżeniu przekazanym przez A. B. D. B..

Uwagę zwracała też okoliczność, eksponowana przez sąd meriti, że A. B. w toku postępowania zmieniał swe wyjaśnienia odnośnie do spotkania z D. B.. Oskarżony początkowo zaprzeczał jakiegokolwiek znajomości i kontaktom z D. B. (k. 1856-1857), następnie przyznał, że zna osobę o pseudonimie (...) pochodzącego z G. (konfrontacja z M. G. k. 1870-1875), po czym potwierdził fakt spotkania z nim i poruszenia „przy okazji” tematu zatrzymania M. G. (konfrontacja z D. B. k. 1880-1884). Zasadnie sąd I instancji uznał, że modyfikowane pod wpływem przebiegu postępowania wyjaśnienia A.

B.nie brzmiały wiarygodnie, wobec czego prawidłowo dał w tym zakresie wiarę zeznaniom D. B., zwłaszcza składanym w postępowaniu przygotowawczym w tej sprawie.

W zestawieniu ze zmienianymi w zależności od postępów śledztwa wyjaśnieniami A. B.jako zdecydowanie bardziej przekonujące jawiły się zeznania świadka M. G., które znajdowały potwierdzenie w zeznaniach świadka koronnego P. Z., zeznaniach D. B., w fakcie, że A. B.skontaktował się z D. B.celem ostrzeżenia go o tymczasowym aresztowaniu, jak również w tym, że M. G.wiedział, kiedy A. B.korzystał z jednodniowej przepustki z zakładu karnego w czerwcu 2005 r. i że w jej trakcie spotkał się z K. W.w Z.. Miarodajności zeznań M. G.i wspierających ich dowodów nie osłabiały zeznania świadka B. J.– zupełnie niewiarygodnego, powiązanego ze środowiskiem przestępczym i potwierdzającego wszystko, co mogłoby przemawiać na korzyść oskarżonych O. W.i A. B.. Także wypowiedzi świadka W. K.nie świadczyły o nieprawdziwości zeznań M. G., gdyż świadek ten ostatecznie nie wykluczył możliwości wniesienia przez A. B.narkotyków na teren jednostki penitencjarnej. Dokładna analiza dowodów, na których sąd I instancji oparł swe ustalenia faktyczne, prowadziła do wniosku, że całkowicie zasadnie, zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania i wskazaniem wiedzy Sąd Okręgowy przypisał przymiot wiarygodności zeznaniom M. G.. Podniesione w apelacji obrońcy zarzuty naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. okazały się więc nietrafne.

Sąd odwoławczy nie mógł jednak zignorować okoliczności, że zaskarżony wyrok w odniesieniu do A. B.zawierał szereg niedokładności i błędów, które należało skorygować w zgodzie z przepisami art. 437 § 1, 440 i 455 k.p.k., aby uczynić orzeczenie czytelnym i prawidłowym.

I tak w punkcie 14 wyroku sąd I instancji przyjął, że A. B.pomagał M. G.przy udzielaniu innym osobom marihuany przekazując mu pieniądze na zakup amfetaminy. Niezgodność rodzaju narkotyku była zapewne efektem pomyłki, a ponieważ z zeznań M. G.wynikało, że w tym przypadku chodziło o amfetaminę, sąd odwoławczy dokonał stosownej zmiany treści orzeczenia w tym punkcie.

Błędnie, w ślad za aktem oskarżenia, podano datę i sygnaturę wyroku jednostkowego stanowiącego podstawę do przyjęcia powrotu A. B.do przestępstwa. Wyrok ten, co potwierdzają dane o karalności (k. 1840-1841) i jego odpis (k. 1843-1845), wydany został w dniu 26 listopada 1993 r. Jego prawidłowa sygnatura to II K 127/92. Mimo że na znajdującym się w aktach sprawy odpisie znajduje się zakreślenie sygnatury i poprawienie jej na II K 127/96 (k. 1840), to nie ulega wątpliwości w świetle danych o karalności i treści wyroku łącznego (k. 1842), że właściwa sygnatura posiada końcówkę „/92”, która wskazuje na rok założenia akt sprawy, co musiało nastąpić wcześniej niż data wydania wyroku oraz wyroku łącznego. Ponadto w opisie warunków recydywy podano pełen okres odbywania przez A. B.kary pozbawienia wolności orzeczonej tym wyrokiem, gdy tymczasem wykraczał on poza daty poszczególnych przypisanych zaskarżonym wyrokiem przestępstw. Należało zatem skorygować daty odbywanej uprzednio kary pozbawienia wolności ograniczając je do okresów poprzedzających popełnienie przestępstw stanowiących przedmiot niniejszego postępowania. Z tych powodów zmieniono zaskarżony wyrok w punktach 12, 14 i 19 w sposób dokładnie opisany w wyroku odwoławczym.

Nie dokonano natomiast podobnej zmiany w punkcie 16 wyroku Sądu Okręgowego, gdyż podobnie, jak w przypadku O. W., sąd I instancji przemodelował w tym punkcie opis czynu eliminując z jego treści działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co także w tym przypadku uniemożliwia przyjęcie recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k. z uwagi na brak podobieństwa występku opisanego przez sąd meriti w punkcie 16 wyroku do przestępstw poprzednio popełnionych przez A. B.. Dlatego z orzeczenia pierwszoinstancyjnego w tym punkcie wyeliminowano działanie oskarżonego A. B.w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k. i z uwagi na fakt, iż w ten sposób przestała istnieć znacząca okoliczność wpływająca obostrzająco na wymiar kary, złagodźono karę za ten czyn do dwóch lat pozbawienia wolności. Nie wpłynęło to jednak na zmianę wymiaru kary łącznej, która ukształtowana została przy częściowym zastosowaniu absorpcji odpowiednim do związków między przestępstwami przypisanymi A. B.i wymiarami kar jednostkowych po zmianie dokonanej w II instancji.

Poprawiono też zgodnie z przepisem art. 455 k.p.k. kwalifikację prawną czynu A. B.opisanego w punkcie 16, poprzez wyeliminowanie z podstawy skazania ustępu 1 artykułu 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu

narkomanii. Ten sam czyn nie może bowiem być uznawany za wyczerpujący jednocześnie znamiona typu podstawowego i typu kwalifikowanego danego przestępstwa, a przepis art. 56 ust. 3 powołanej ustawy poprzez ujęte w nim odesłanie do ust. 1 tegoż artykułu zawiera już w sobie samodzielnie pełny zestaw znamion przestępstwa. Powołanie w podstawie skazania, że jeden czyn wyczerpuje znamiona określone w art. 56 ust. 1 i 3 cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii było błędne z prawnego i logicznego punktu widzenia, wobec czego kwestia ta została objęta zmianą dokonaną przez sąd odwoławczy z urzędu.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. L. także nie została uwzględniona. Nie były zasadne zarzuty odnoszące się do nieprawidłowości, które miały spowodować nieuprawnioną odmowę dopuszczenia dowodu z opinii biegłego psychologa na okoliczność oceny wiarygodności dowodu z zeznań świadka M. G.. Nie miał racji skarżący twierdząc, że postulowany przezeń dowód z opinii biegłego psychologa winien być dopuszczony w oparciu o przepis art. 169 § 2 k.p.k. i błędnie zastosowano do tej kwestii przepis art. 192 § 2 k.p.k. Potrzeba przeprowadzenia tego dowodu miała wszakże wynikać z wątpliwości, z uwagi na nadużywanie alkoholu w przeszłości i treść opinii sądowo-psychiatrycznych, co do zdolności świadka M. G. do prawidłowego zapamiętywania i relacjonowania faktów. W takiej sytuacji podstawę dla przesłuchania świadka w obecności biegłego psychologa i dopuszczenia dowodu z opinii psychologicznej odnośnie oceny zdolności świadka do prawidłowego postrzegania i odtwarzania faktów stanowi właśnie przepis art. 192 § 2 k.p.k., a nie normy o charakterze ogólnym, jakimi są przepisy art. 162 § 2 k.p.k., czy też art. 193 § 1 k.p.k.

Słusznie więc sąd I instancji rozpatrywał wniosek obrońcy przez pryzmat unormowania z art. 192 § 2 k.p.k. i oddalając wniosek przepisu tego nie naruszył. Norma ta ma bowiem charakter fakultatywny, a Sąd Okręgowy przekonująco wykazał w pisemnym uzasadnieniu wyroku brak potrzeby dopuszczania takiego dowodu ze względu na sylwetkę oraz postawę świadka M. G. i treść dotyczącej go opinii sądowo – psychiatrycznej, nie odbiegającej od opinii wydawanych w odniesieniu do oskarżonych występujących w tej sprawie.

Skarżący zdaje się przeceniać wartość ewentualnie wydanej opinii biegłego psychologa odnoszącej się do wypowiedzi M. G. pomijając fundamentalną zasadę, że do oceny wiarygodności zeznań poszczególnych świadków powołany jest wyłącznie sąd orzekający i żaden biegły nie jest uprawniony do formułowania wniosków w tym zakresie (zasada ta wielokrotnie znajdowała swój wyraz w orzecznictwie sądów, ostatnio powtórzył ją Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 grudnia 2011 r., sygn. II KK 304/11, Lex nr 1108466).

W procedowaniu sądu I instancji nie sposób też dopatrzeć się pogwałcenia przepisu art. 391 § 1 k.p.k. Ze znajdujących się w aktach sprawy protokołów rozpraw przed Sądem Okręgowym wynika, że świadek M. G. na rozprawie w dniu 10 maja 2011 r. (k. 4218-4223) najpierw składał obszernie spontaniczne zeznania dotyczące okoliczności wszystkich zdarzeń objętych niniejszym postępowaniem, a dopiero później odczytano w oparciu o przepis art. 391 § 1 k.p.k. jego zeznania z postępowania przygotowawczego z uwagi na fakt, że świadek pewnych szczegółów nie pamiętał. Odczytywanie uprzednich zeznań kontynuowano na kolejnych rozprawach, po czym świadek każdorazowo odnosił się do treści odczytanych wypowiedzi. Zarzut sformułowany w punkcie III apelacji obrońcy oskarżonego M. L. należało więc uznać za oczywiście bezzasadny.

Sąd I instancji mimo nie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego psychologa podołał przeprowadzeniu szczegółowej i prawidłowej ocenie dowodów zebranych w trakcie postępowania i nie przekroczył przy tym granic swobodnej oceny dowodów, ujętych w przepisie art. 7 k.p.k. W następstwie oceny dowodów nie doszło też do błędnych ustaleń faktycznych rzutujących na treść orzeczenia. Sąd Okręgowy szczegółowo i wnikliwie przeanalizował główny dowód w tej sprawie, jakim były obszernie zeznania świadka M. G., wskazał i przytoczył, w jakich punktach zeznania tego świadka były potwierdzane pozostałymi elementami materiału dowodowego, słusznie ocenił, iż świadek ten w istocie nie miał interesu w niezgodnym z prawdą pomawianiu oskarżonych, w tym M. L. o dokonanie poważnych przestępstw, a następnie wyprowadził trafny wniosek o wiarygodności zeznań M. G.. Podkreślić przy tym trzeba, w ślad za sądem I instancji, że sam M. L. w swych wyjaśnieniach z postępowania przygotowawczego (k. 1522-1525) przyznał, że wiedział, iż M. G. kupował narkotyki od (...) z G. i przyznał, że kiedyś pojechał z nim na spotkanie z tym (...). Podczas konfrontacji z M. G. w toku śledztwa (k. 1280-1289) M. L. potwierdził też, że wyjeżdżał z M. G. do G. domyślając się, że są to wyjazdy

w interesach narkotykowych, a ponadto sam kupował od M. G. amfetaminę i marihuanę, które zażywał. Zeznania M. G. co do obecności innej osoby towarzyszącej M. G. przy transakcjach narkotykowych potwierdzał zarówno świadek D. B., jak i świadek D. N. oraz świadek P. Z.. Z kolei oskarżony Ł. K. przyznał zgodnie z wypowiedziami M. G., że zdarzało się, iż oskarżony częstował tego świadka marihuaną. Relacjonowane przez M. G. nakłanianie do wyszukania osób skłonnych do przemytu kokainy potwierdzała okoliczność, że Ł. K. wraz z żoną zostali zatrzymani w Hiszpanii właśnie w trakcie takiego przemytu. Wszystkie te elementy powiązań między zeznaniami świadka M. G. a pozostałymi dowodami zostały wychwycone i prawidłowo ocenione przez sąd meriti, natomiast zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych podniesione przez obrońcę M. L. jawią się w świetle tych okoliczności jako nieuzasadnione.

Mógł też sąd I instancji stwierdzić, co kwestionuje apelujący, że niezgodności pomiędzy zeznaniami M. G. i D. B. dotyczyły kwestii o drugorzędnym znaczeniu, gdyż w istocie chodziło tu o nieścisłości co do ilości narkotyku sprzedanego w ramach pierwszej transakcji (protokół konfrontacji k. 1256-1260) i nie miało to decydującego znaczenia dla oceny wiarygodności wypowiedzi M. G.. Niedokładnie też obrońca podnosił, że to D. B. miał słyszeć od M. G., aby nic nie mówił kierowcy obecnemu przy transakcji, gdyż taka wypowiedź padła z ust świadka D. N. na rozprawie (k. 4217-4218) i zasadnie sąd meriti nie przydał jej większego znaczenia w świetle wcześniejszych zeznań tego świadka, w których o niczym podobnym nie wspominał.

Z wszystkich przedstawionych powodów apelacja obrońcy oskarżonego M. L. nie została uwzględniona.

Niezbędne jednak okazało się poprawienie przyjętej przez sąd I instancji kwalifikacji prawnej czynów przypisanych M. L.. Z podobnych względów, jak w przypadku czynu z punktu 16 zaskarżonego wyroku dotyczącego A. B., z punktu 23 wyroku pierwszoinstancyjnego wyeliminowano z podstawy skazania przepis ust. 1 artykułu 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Te same powody legły też u podstaw wyeliminowania z punktu 25 wyroku z podstawy skazania przepisu ust. 1 artykułu 55 cytowanej ustawy. W punkcie tym konieczne było ponadto przyjęcie, że czyn M. L. stanowił jedynie usiłowanie nakłonienia do pomocnictwa do przemytu znacznej ilości narkotyków, gdyż nakłaniany M. G. nie podjął się wyszukiwania i namawiania innych osób do dokonania przestępstwa z art. 55 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Dlatego jako podstawę skazania w tym przypadku przyjęto art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a jako podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności – przepis art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy przy zastosowaniu art. 19 § 1 k.k. i art. 14 § 1 k.k.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego M. L. utrzymano w mocy.

Nie zasługiwała na uwzględnienie również apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego W. B..

Sąd I instancji, w ocenie sądu odwoławczego, nie dopuścił się przy rozpatrywaniu zarzutu stawianego temu oskarżonemu naruszenia przepisów postępowania odnoszących się do podstawowych zasad postępowania dowodowego, tj. art. 4, 5 § 2 i 7 k.p.k. Nie wystąpił też błąd przy ustaleniu, że oskarżony W. B. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa. W tej kwestii Sąd Okręgowy dysponował stanowczymi i konsekwentnymi zeznaniami świadka M. G., których treść wsparta została zapisami ujętymi w billingach rozmów telefonicznych, z których wynikało, że w okresie od lutego do marca 2007 r. doszło do 87 kontaktów telefonicznych i sms-owych pomiędzy oskarżonym a świadkiem. Z drugiej strony oskarżony W. B. twierdził w swych wyjaśnieniach, że nie znał M. G. i nie kontaktował się z nim. Słusznie więc przy takim zestawie dowodów sąd meriti uznał za bardziej przekonujące zeznania świadka wsparte dowodem o charakterze obiektywnym, a nie gołosłowne, sprowadzające się do prostej negacji wyjaśnienia oskarżonego. Przedstawionego przez sąd I instancji rozumowania nie można było uznać za nieuprawnione, a złożona w tej sprawie apelacja obrońcy oskarżonego W. B. nie zawierała argumentów mogących skutecznie podważyć stanowisko przyjęte przez Sąd Okręgowy.

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego Z. D. opierała się na zarzucie błędu w ustaleniach sądu I instancji przy stwierdzeniu sprawstwa czynu przypisanego Z. D.. Drugi z zawartych w środku odwoławczym zarzutów nie został sformułowany prawidłowo, gdyż w istocie nie chodziło skarżącemu o obrazę prawa materialnego, która mogłaby wystąpić przy prawidłowych ustaleniach faktycznych, a w istocie obrońca nadal kwestionował dokonaną przez sąd

meriti rekonstrukcję wydarzeń, która legła u podstaw subsumpcji stanu faktycznego pod zastosowane przepisy ustawy karnej.

Odnosząc się zatem do właściwego zarzutu apelacyjnego i w tym przypadku sąd odwoławczy stwierdził brak podstaw do podważenia przyjętej przez sąd I instancji oceny jako wiarygodnych zeznań świadka M. G.– tym razem w części obciążającej oskarżonego Z. D.. Zeznania te wsparte były, jak wyeksponował to sąd orzekający w I instancji, tylko dowodem pośrednim, tj. zeznaniami świadka koronnego P. Z., który zeznał, że we wcześniejszym okresie przekazywał amfetaminę, która miała trafić do przebywającego w zakładzie karnym Z. D.. Jednakże w zestawieniu z faktem, że w swych wyjaśnieniach Z. D. kwestionował jakikolwiek swój związek z narkotykami, a M. G. nie miał żadnego uchwytneho powodu, aby bezpodstawnie pomawiać tego oskarżonego o popełnienie przestępstwa, ocena sądu I instancji, że bardziej wiarygodne okazały się zeznania świadka M. G. od wyjaśnień Z. D. jawi się jako trafna i nie naruszająca reguł określonych w art. 7 k.p.k. Dlatego także i ta apelacja nie została uwzględniona w toku kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia.

Z wszystkich przedstawionych powodów Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie w szczegółowo opisanych punktach, utrzymując to orzeczenie w mocy w pozostałym zakresie i zasądając od Skarbu Państwa na rzecz obrońców koszty obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Oskarżonych zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych za instancję odwoławczą z uwagi na ich trudną sytuację materialną.